

[Valdemar Sørensen.]

og sit Partis store Medansvar for Sociallovgivningens Afsnit om Arbejdsløshed-undersøttelse og ved den Lejlighed dybt bukkende bevidnede sin Højagtelse for det Samfundssind, som faar Udtryk i, at Arbejderne selv betaler mere end Halvdelen af den almindelige Understøttelse, en Højagtelse, som det ærede Medlem nu paa ny gav Udtryk for. Men mere end denne kolde Høflighed blev det jo alligevel ikke til, og den virker oven i Købet lidt som en Haan, naar den uafsladelig følges af Kravet om den Undersøgelse af de forsikredes Forhold over for tilbudt Arbejde, som det ærede Medlem straks efter Bukket gjorde sig til Talsmand for.

Skulde der nu endelig straks foretages en Undersøgelse af de Misligheder, som man, med mere eller mindre Grund, antager, Sociallovgivningen giver Anledning til, saa forekommer det mig urimeligt, at man fra konservativ Side først og fremmest ønsker at knytte den til de arbejdsløshedsforsikredes Forhold, idet det maa antages, at Kontrollen der er mest virkningsfuld, fordi det her ogsaa drejer sig om Anvendelsen af de arbejdende Medlemmers Kontingenter. Jeg kan heller ikke tro, at dette Krav er alvorligt ment; det blev overhovedet ikke ført frem i Udvalget, og i Betænkningen nøjes det konservative Mindretal med at henvise dels til deres Forlangende om en saakaldt samlet Behandling af alle Regeringsforslagene om Arbejdsløsheden, dels til den konservative Mindretalsudtalelse i Betænkningen af 30. November i Fjor.

Ogsaa dengang var Mindretallets Standpunkt af udsættende Art, men dog paa en anden Maade. Man slog ved den Lejlighed fast, at den nye Socialreform først maatte prøves, inden man skried til en Tillægslovgivning om Arbejdsløshedskasserne, og indtil det var sket, maatte, siges der udtrykkeligt, Hjælpen til arbejdsløse Medlemmer af Forsikringskasserne, som har opbrugt deres Ret til Understøttelse, ydes som Kommunchjælp, og man betragtede derfor Forslaget først og fremmest som et Spørgsmaal om Socialudgifternes Fordeling. Det vil ses heraf, at samtidig med at de Konservative ønsker en Undersøgelse af Sociallovens samtlige Virkninger paa de understøttedes Moral, henviser man koldblodigt de forsikrede arbejdsløse netop til at tage deres Hjælp hos det offentlige. Al Beundringen for Samfundssindet i Selvforsikringen er her forsvundet; hellere end at hjælpe det til fortsat Udfoldelse gennem en Lovgivning som den her foreslaaede henviser

det ærede Medlem Hr. Christmas Møller de forsikrede arbejdsløse til at spise Kommunens Brød, og det ærede Medlem sørger samtidig for, at det ikke kommer til at smage de arbejdsløse alt for godt, ved en Mistæneliggørelse af deres Lyst til at tage mod tilbudt Arbejde. Paa dette Punkt løber den konservative Opfattelse af den sociale Hjælps Følger altsaa ganske sammen med Venstres, det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers med det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsens, og det er da lykkeligt opnaaet, ikke blot at undgaa Uvenskab mellem de to ærede Ordførere, men yderligere at betone den venskabelige politiske Samhørighed, som paa de arbejdsløses Bekostning her er etableret mellem de to Oppositionspartier.

Denne Samklang var alt, hvad der kom ud af det overstaaede Udvalgsarbejde, og at det ikke netop er Saglighed, den gaar ud paa, ligger lige for i det Forhold, at selv om man her kan henvise til Kassernes stigende Formue, har denne Omstændighed jo ikke nogen Berøring med Lovforslaget, fordi denne stigende Formue ikke kan komme nogen af dem, der falder ud af Forsikringen, til gode, medmindre man forøger det Dageantal, hvori de har Ret til Understøttelse. Der kan altsaa bag ved Oppositionspartiernes Stilling til denne Lovgivning ikke ligge andet end almindelige politiske Hensyn, den for Oppositionspartierne naturlige Lyst til at lægge den siddende Regering de flest mulige og størst mulige Hindringer i Vejen paa de Punkter, hvor disse Hindringer føles ømmest. Og jeg tror heller ikke, der er taget andre Hensyn fra Oppositionspartiernes Side i dette Forhold.

Hele den Serie af Lovforslag om Fremme af Beskæftigelsen og om Hjælp til arbejdsløse, som vi har behandlet i den senere Tid, har karakteristisk nok alle faaet den samme affejende Behandling; de er taget af Bordet med de samme intetsigende Motiveringer. Der ligger ikke noget andet bag ved denne Fremgangsmaade end udtalt Mangel paa Saglighed og en stigende Lyst til at lægge Regeringen alle mulige Hindringer i Vejen, en Lyst, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller ligesom demonstrerede lidt for os i sine Slutningsbemærkninger her til det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen.

Jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Aksel Larsen: Udvalget har, i hvert Fald hvad det her behandlede Lovforslag angaar, handlet priselig hurtigt. Resultatet af dette hurtige Arbejde er ganske